

Колко много снѣгъ е навалѣлъ! Цѣла нощъ е трупалъ! Всичко е побѣлѣло. Малкитѣ кжщички заприличали на гжби. Дърветата цѣвнали като пролѣтъ.

— Ехъ, че хубаво! — си шепне Зарко, застаналъ до прозорчето. Гледа и не може да се нагледа. Очитѣ му все навънъ.

— Врабчета! — скочи Зарко. Цѣлъ роякъ врабчета накацахъ около дървника, дето сѣчеха дърва. Настрѣхнали отъ студъ и гладъ, тѣ търсѣха по снѣга да си клѣвнатъ нѣкое зрънце. Нищо нѣма. Навредъ дебелъ чистъ снѣгъ.

А Зарко съвсемъ друго си мислѣше, когато подскочи и излѣзе вънъ на пруста. Ето — утре е Коледа. Стига пости! Щомъ съмне — и ще отговѣятъ. Той знае съ какво и погледна къмъ тавана, дето сж окачени цѣла връзка оскубани и очистени врабчета. Всичкитѣ му другари ловятъ врабчета, защо и той да не лови?

Сега времето е отлично за ловъ на врабчета. Ето ги около дървника на двора. Колко много! Все две-три ще се хванатъ.

Зарко взе дървената копанка и се упжти къмъ дървника. Врабчетата шумно побѣгнаха отъ неканения гостъ и накацахъ на близкото дърво, на което свалиха снѣжнитѣ цвѣтове.